

GORE SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GOD. V.

ZAGREB, 23. TRAVNJA 1950.

BROJ 17.

Učitelj i Liječnik bolesnih

Budimo siromašni duhom

Posjetili smo je. Čovjek bi mislio: plate, janče, život joj je nesosan. Ta već više od dva puta po dvanaest mjeseci leži u krevetu. I ništa je nema. Samo ono nešto živih očiju i neprestani smijehak na ustima. Zivi od milostinje dobrih ljudi. I to samo u jelu. Jede, što joj donesu dobre duše. Zahvalna je za to. Ali ne moljaka i ne dosaduje drugima s nikakvim zahtjevima. Daju joj, što se sjele. I prezadovoljna je. U nevolji je i u trpljenju. Ali se uvijek šali i dobro je raspoložena. Razgovorna i zabavna. Kao da joj ide najbolje na tome svijetu. A onda najednput zagleda se na stijenu kraj kreveta. Oči joj se navlaže obilnim suzama. I iznenada počne tako ushićeno: »Ja sam bogata, bogata. Ja sam najbogatija u toj kući. A ima u njoj mnogo stanova. Nitko nije bijedniji od nje. A ona najzadovoljnija i najbogatija.

I upitali smo je, gdje je njezino bogatstvo. I opet je uprla svoj pogled prema Rasplu kraj kreveta i rekla: »Eno tamo. S Njim se razgovaram. On mi govori, koliko je On trpio. Za druge. Za naše grijehje. I kaže mi, da trpim ne samo za sebe, nego i za druge. Za obraćenje grešnika. A onda se razlije u mojoj duši takva milina i sreća, da sam najbogatija od svih.

Blazena duša, kojoj Spasitelj daje toliku utjehu, koju obogaćuje nezimernom milošću. Kolika je sreća, što je On došao i to nam donio. Kako je to bilo prije sasvim drukčije. Prije Njegova dolaska. I kod pogana Grka. I kod pogana Rimljana. I kod samih Židova. Kod poganskih naroda su izlagali kršćaninu i slabunjavu djecu, da umru i da ih živjere izjedu. Starce i bolesnike su smatrali dosadnim teretom društva i prema tomu s njima postupali.

U grčkom gradu Ateni su ludovali za tjelesnom ljepotom. Brižno su nastojali odstraniti sve ružno iz života. Sve je moralo imati mladi, svježi, jaki i privlačni oblik, što god je stvorilo kiparstvo i slikarstvo. Samo to je oduševljavalo i privlačilo Grka. Rimljani su pak uživali u gvoždem oklopljenim ratnicima. I pokazivali su svoje divljenje i poštivanje samo pred silnim atletama (borcima) snažnih i jakih mišića.

Pogani su mimo bolesnika prolazili ravnodušno i tvrda lica. Slegnuli bi namršću i ostavili ih, da strada. Smatrali su kao i njihovi filozofi samobožstvo najvećim činom čovjeka, koji se osjećao nekolicinim i neprilicnim članom ljudskoga društva. A i sami su bolesnici stajali pred svojom patnjom kao pred nerješivom zagonekom: »Zašto njima nisu bogovi podali zdravlje i punu čašu uživanja? Kakova

smisla imade, da toliko pate. U mramornoj grupi, po priči, pogiba nemogućih svećenik Laokon sa svoja dva sina, koja je oplela otrovna zmija i ugušila ih, da nisu mogli pomoći jedina drugomu. Uzaludna je dakle svaka muka da se oslobodi onoga, koga je obavila i uhvatila nevođa i trpljenje.

Istina je to, da je Plato, najveći grčki filozof, u svojoj knjizi »Republike« napisao takove reške o shvaćanju patnje, koji su vrlo blizu kršćanskoj nauci o tome. On crta sliku pravednika, koji nekriv i nedužan pije najgoriju čašu trpljenja samo zato, da iz te patnje zasine najveća ljepota i snaga kreposti. Ali nažalost njegovo shvaćanje trpljenja i patnje nije imalo te snage, da prodre u svijet bolesnika i tako donese utjehu i mir. Netko je drugi imao doći da to učini. To je bio Sin Božji.

Židovi nisu doduše bolesnike smatrali izmetom i rušiteljima skladnosti u ljudskom društvu. Ipak je njihova sudbina kod njih bila vrlo bijeda. Zdravi nisu poznavali za najveći dio bolesti ni najgoriji travu ni ljekarija, ali je najgori, što nisu imali za njih ni prave ni utješne riječi. Dolazi Spasitelj. Nastade potpun preokret. Evanđelja su puna govora o tome. Najrazličitije se bolesti spominju, koje je Isus liječio. Tu su: hromi, slijepi, gluhi. Posebnu brigu posvećuje najvećim bijednicima: gubavcima i opsjednutima. Gubavce su nazivali »bičem Božjim« i »sudarcem Božjim«, toliko je to bilo zlo po tadašnjem shvaćanju.

Guba je raskalala tijelo gnojnim čirevima. Razarala je jedno udo za drugim. Donosila gnjiljenje i truljenje živoga tijela. Kadšto prouzrokovala strašne boli. Na duši je bijednik također trpio mnogo. Dub su mu zekupile mnoge potištenosti i zdvajanje. Bolest je bila zarazna. Zato su bolesni bili odvojeni od zdravih. Bili su odbačeni, prezreli i izbjegavani. Odrasli su ih daleko izvan nastanjenih mjesta. Provodili su žalostne dane u spijlama i pustinjama po-

jedninačno i u grupama. I kao ni im se zdravo čeljade približilo, morali su vikati: »Nečisti! Nečisti! Svaki se dodir s njima smatrao nečistim pred zakonom. Prouzrokovao je ljagu, koja se morala odstraniti pranjima i žrtvama. Doista je to bila teška i preteška bolest tjelesna i duševna.

Još je gore bilo s opsjednutima. Evanđelista Marko živo opisuje njihovo stanje. Isus je išao upravo s gore Preobraženja. Susretne se s ocem, koji mu dovede opsjednuta sina i reče MU: »Dovedoh k Tebi svoga sina, u kojemu je nijeml duh. Gdje god ga uhvati, baca ga na zemlju, a on se pjeni i izgručuje zubima i okuči se«. Isus mu reče, neka ga dovede k Njemu: »I kad ga vidje, odmah ga duh stade lomiti. I pade na zemlju i valjao se pjeneci... I često ga baca (nečisti duh) u vatru i vodu, da ga pogubi. Nego ako što možeš, smiluj nam se i pomoz nam«. Isus mu reče: »Nijem i slijepi duše, ja ti zapovijedam, izidi iz njega i više u njega ne ulazi! I povikavši i izlomivši ga vrlo izade. I bio je kao mrtav tako, da su mnogi govorili Umro je (Mrk 9, 17-27).

Bijedno je bilo stanje opsjednutih. Stanovali su u grobnim izdubinama i brdinama. Lomili okove i lance, nitko ih nije mogao upokorit. Udarali se kamenjem i vikali. Njihova su tjelesa bila skrovišta đavoja, koji je posjedovao i samevoljno zlorabio njihove tjelesne organe i sile. U ono vrijeme bilo ih je veoma mnogo.

I sada se pojavi Isus Spasitelj i Liječnik bolesnih, gubavih i izgonitelja đavola iz opsjednutih. Pakao je bijesno. Brzo je naime upoznao, da je Isus obećani Mesija i Sin Božji, koji je na razvalinama grijeha osnovati svoje kraljevstvo. Koji će pokazati na bolesnicima i opsjednutima, dokle vodi grijeh. Koji će gonjenjem davati pokazati neprevrtljive dokaze, da je obećani Otkupitelj. On će satrići glavu zmiji. Baciti s prjestolja kneza svijeta. Dati slobodu djeci Božjoj. On Učitelj i Liječnik bolesnih i opsjednutih.

ANDEO ČUVAR POMAŽE

U jednom tirološkom selu jedne noći iznenada zavone zvona na ubunu: vatral! Dvije najveće kuće bile su u plamenu. U jednoj kući ljudi su se s mukom spasili preko stepenica. U svom strahu zaboravili su na dvoje djece, koja su spavala u potkrovlju. Bile su to dvije djevojčice, od 8 i 12 godina. Probudile su se istom onda, kad se uz prasak srušio jedan dio poda. Zurno skoče i otvore vrata. No tu je već bila tako silna vatra, da su ih jedva mogle zatvoriti. Starja tad otri do prozora: »Skočiti ćemo dolje. Ja ću prva, a ako mi ne bude ništa, skoći i ti.« I s riječima »Sveti Anđele Čuvaru, pomoz mi!« skoći u dubinu

i nepovrijeđena stigme na zemlju. Odmah radosno povriče: »Jvano, skoći! Meni nije ništa!« I druga djevojčica zavone Anđela Čuvara i skoći u dubinu, opet bez ikakve ozljede. Radost roditelja bila je neopisiva. Svi su vidjeli svoju djecu živu i zdravu. Odmah su kleknuli i zahvalili se dragom Bogu.

Svaki od nas ima uvijek uza se Anđela Čuvara. Njegova je dužnost, da nam pomaže svojim savjetom i da nas čuva svojom zaštitom u pogibli za dušu i tjele. Da li nam je škada palo na pamet, da mu se preporučimo i da savomerno njegovu pomoć?

»Mloda je Gospodnoga puna zemlja; rijeđu Gospodnom stvrdnala su nebena, seljaka seljaka. (Ps. 32, 5-6).

Iz ulaza današnje sv. Mise

Sigurno sredstvo, da izbjegnemo paklenog zamki, koja se sakriva u bogatstvu, a koja prijeti našem vječnom spasenju ili bar težnji za savršenstvom, leži u potpunom odričavanju svih neurednih sklonosti prema zemaljskim dobrima, bilo da ih imamo ili nemamo, bilo da ih posjedujemo ili nam ih je tko oteo. To je ono siromašno duhom, koje nam Krist toliko na srce stavlja, sveci preporučuju i koje nas štiti od mnogih pogibli.

Sveti Ignacije objašnjava to siromašno duhom ovako: Tko je uistinu siromašan duhom, treba da usred zemaljskih dobara bude kao kip bez života. Kip ne osjeća prema ničemu ni radost ni žalost, bilo da što na njega ovesjemo bilo da što s njega skinem. Njemu je svejedno, da li ga obukli u stare prnje ili u svileni haljine, da li mu stavili u ruku kecu osmu žali ili grudnu zemlje. Slično je i onaj slobodan i siromašan duhom, koji se prema vanjskim stvarima jednako odnosi: ne goji prema njima ni sklonosti ni mržnje, i jednako je spreman da ih upotrijebi kao i da ih ne upotrijebi, već prema tomu, što se od toga dvoja Bogu mili i što je po Njegovoj promisljivosti određeno. Može netko biti ne znam kako bogat, i ako ovako misli i osjeća, ne će mu bogatstvo prići, ali za uspe na najviši stepen savršenstva.

Sve to, što smo rekli, u skladu je s naukom svetih Očaca Sv. Grgrg promatra apostole Petra i Andrija u čašu, kad ih Isus poziva za apostole. Oni sami veče, da su sve ostavili. A što je to sve i koliko je, što su oni ostavili. Vrlo malo, jer su bili siromasi. No ipak vrlo mnogo, jer su se otrekli i svoje želje za imetkom i blagom. A mi visimo na onom, što imamo, i još više težimo za onim, što nemamo.

Bogataš može usred svoga bogatstva biti duhom siromašnijim od redovnika, koji nema ništa i koji je zavjetovao Bogu siromaštvu. To bi bilo, kad bogataš ne bi svoje sreće nikako vezao uz bogatstvo, nego bi bio uvijek spreman, da ga se odrekne, kad bi to tražila dužnost, krepost ili volja Božja. III kad ne bi u sebi gojio želju za još većim bogatstvom. A redovnik naprotiv, kad bi na neuredni način težio za onim stvarima, koje je iz ljubavi prema Bogu ostavio, ili kad bi srecem jako pričinjao za one neznačajne stvari, koje su mu dane na porabu. Bog više gleda na neuredno ili uredno nagnuće, nego na sam predmet, kao što je i Spasitelj više gledao kod siromašne udovice na nakanu, nego na njezin siromašni maličeni dar.

U životu svetoga pape Grgrga, koji je bio po roditeljima veoma bogat, čita se slijedeće: Neki pustinjač odrekao se radi Boga svoga bogatstva i u pustinji provodio strogi život. Od svega svoga bogatstva ostavio si je samo malu mačku, koju je svaki dan gladio i milovao. Jednoga dana zamoli on Boga, da mu dade upornak, kakovu je nagradio zaahžio u nebu onaj, koji se odrekao svega svoga imetka. Slijedeće noći objavi mu Bog u snu, da takav smije očekivati u nebu jednako mjesto, kakovo će jednom zapremiti Rimski papa Grgrg. Pustinjač je bio jako potišten, što mu ima tako mnogo i velikih šteta ne će u nebu biti pripravnije veće mjesto. Tada mu reče jedan glas: Ne ciljani čovjeka po većem ili manjem imetku, nego koliko je srce otrenuto od njega. Znaš, da li imaš vedu privrženost tvojoj maloj mački, nego Grgrg premu svemu svome bogatstvu, koje u srca prezire i upotrebljava za djela ljubavi.

VAŽNOST SVETE GODINE

Isus Krist je Spasitelj

Bolesna je. Dugo bolesna. Ali uvijek puna pouzdanja u Božju volju. Trpjeti će, dok Bog neće. Tako je govorila do sada. A jednog dana, kad smo je posjetili, počela je drukčije govoriti. Pitaj je: »Molim Vas, je li to meni grila, ja telim ove godine umrijeti, ali samo ako to Bog neće. Ja se molim za to, jer tako molim. Rekli su mi, da to nije grila, ako netko moli Boga za smrt; ali tako, ako je to Božja Volja. Pokorava se Bogu i Njegovim odredbama. Pitao sam je ipak: »Zašto želite biti ove godine umrijeti? I ona nam je odgovorila: »Kako ne bih željela umrijeti ove godine? Ta to je Sveta Godina. Godina osobitih milosti. Laska bih se spasila. Tako je ona stinjala i osjećala, a da nije znala pravo obrazložiti, zašto bi baš bilo zgodno umrijeti ove Svete Godine. Sveta je Godina godina osobitih milosti, to je njoj dosta. Dakle bi bilo dobro sada umrijeti. Znala je samo, da je Sveta Godina nešto velika.

I neki nas je školovan svećak, dobar katolik, upitao: »Po čemu se Sveta Godina razlikuje od običnih godina spasenja? Tolike su molitve i dobra djela, koja se kroz mjesec dawa vrše, skopčana s potpunim oproštenjem. Gotovo svaki dan si možo dobiti potpun oprostjenje. Pa zašto je onda veća i milosrdnija Sveta Godina? Zašto se gotovo sva potpuna oprostjenja za ta djela i molitve u Svetoj Godini ostavljena za žive, a vrijeme samo potpuna oprostjenja Svete Godine?»

Na to se odgovara, da je Sveta Godina ipak vrijeme najvećih milosti i spasenja. Ona je naime godina propovijedanja žive žarke i zajedničke vjere. Ona je godina najvećih i najmnogobrojnijih javnih molitava i pokora. Ona je godina najvećih milosti, i oprostjenja. Ona je godina sigurnoga spasenja.

1. Sveta je Godina javno ispovijedanje žive, žarke, zajedničke i poživljene vjere. Već za prijašnjih su Biblijskih godina grmule stolice Isusa i milijni vjernika prema Vijećnom Gradu Rimu. Grnuli su onamo da primaju Sv. Oca Papa vidljivim namjesnikom Kristovom na zemlji. Poglavarom katoličke Crkve. One Crkve, koja jedina naučava pravu vjeru i nauku našega Gospodina Isusa Krista. Da iskažu svoju čvrstu vjeru, da sv. Otac Papa jedini ima povlasticu nepogriješivog naučavanja vjere Kristove. I liječuve prebrogale rizične, u kojoj su pohranjene sve milosti, koje je Krist, Mesija Božja i svevi Božji nasljednici. A Sv. Otac Papa ih čeli i pružiti. A Koliki ih su se obratili na pravi put priglasiv Svetoj Godini, koji su istali izvan Kristove Crkve.

2. Sveta je Godina poticaj za talike javne molitve, koje se čine, da se dobi biblijsko oprostjenje. U samom gradu Rimu javno se poladaju četiri crkve, bazilike, u javnim procesijama. Može se molitve na anjariliježije nakane, koje je sv. Otac Papa odredio. Te su posebne nakane Sv. Oca: »da u Svetoj Godini svi molitvom i pokorom okaju svoje grijeha da svi padu putem popravka života Kristićanske kreposti tako, da ovaj veliki biblijski pospješ svećni povratka sviju Kristu; da svi vjernici sačuvaju nepoholebitvu vjernost božanskom Otkupitelju i Njegovoj Crkvi; da se sačuavaju prava Crkve; da se obrate svi, koji lutaju daleko od puta katoličke istine; da se očvrsti mir na cijelom svijetu, a osobito na svetim mjestima u Palestini; da se svi građani sjedine u pravdi i bratskoj slozi, a od bace miranja i svade; da razule dobiti u toliku naplatu za svoj rad, da mogu počeno živjeti i čim toga, da im bogatiji daju potrebnu primjeranu pomoć iz svoje darežljivosti i ljubavi; da se već jednom vrati toliko željeni mir u duše svijeta, u obitelji, u pojedine narode i u cijelo čovječanstvo; da oni, koji »trpe prognosativ radi pravde« (Mt 5, 10), dobiju neslomivu jakost, koja je davala Crkvi mučenike neprestano od njezina početka; da se izbjegele i zarobljeničke st. prije od njega kusaćama; da se nalaze okrijepe nebeskom stihom; da se mladaci odlikuju čistoćom i krepotinama; da joj stariji daju ozorni primjer; konačno da svi

uživaju nebesku milost, koja je našeg vječnoga blaženstva u nebu.

To su velike i svete nakane sv. Oca za Svetoj Godini. Na te nakane milijuni mole i pokoru prave, jedni u Rimu, drugi kod kuće, koji je to ne bih inače činili. A Krist kaže: »Gdje su dječvica ili trojica u time moje sakupljeni i ja sam među njima.« I opet: »Ako što zanatli oboga u moje ime, dat će vam« (Ev. 16, 26). Zar to nije onda milosna godina veća od običnih godina spasenja?

3. Sveta je Godina godina velikih pokora. Pokora je ostavili rodni dom, zavičaj i domovinu i dati se na daleki put, na put, koji je skuptan a teškoćama prijevora, hrane, stana, boravka u stranom svijetu, pohađanjem rimskih crkvi i molitava. A i oni, koji te, s posebnom povislomom, ove godine mogu i kod kuće obaviti, vezani su na određene molitve, pohađanja crkvi i primanja Pričesti tolika puta, koliko puta čele postiti čarčanje svojih grijeha i vremenitih kazni, bilo za sebe, bilo za pojedine pokojalike. A svi m'vle na ove gore naznačene molitvene nakane.

I Sveta Godina je godina sigurnoga spasenja duša, jer se za njih radi, da po molitvi i pokori tolikih miliona okaju svoje grijeh, poprave svoj život, i steknu křićanske kreposti i svrabe sv. Vjere i Njegovoj Crkvi, i tim si osiguraju vječnu spasenja. Osim toga su ispovjednicima biblijske godine podijeljene tolike ovlastice, da mogu odričeti od pridržanih grijeha i osuđiva (kazni) od kojih ne mogu u običnoj godini spać.

Zato nije čudo, da su opozvane odnošne obustavljene u Svetoj Godini tolika potpuna oprostjenja, koja si mogu pojedinci vjerno i steci svojim privatnim molitvama i revaštinom, da se tako na zcedina nečin privedu u činu molitven i pokorničku običnu zajednicu miliona vjernika, dte se oprostjenja sigurnije stiču i obilnije dijele. Svi su naime vjernici cijele katoličke crkve u Svetoj Godini na osobiti način najviše povezani zajedničkom molitvom, zajedničtem pokorom, zajedničkim molitvenim nakanim i javnim ispovijedanjem vjere u jednu jaku a nebo jaraćujuću vojsku, kojoj je uspjeh i pobjeda zajednica Kristovim riječima: »Medite, i dat će vam se« (Lk 11, 9).

Zato se s pravom na Svetoj Godini primjenjuje riječ sv. Pavla: »Evo sad je vrijeme, obilje milosti, ove sad je vrijeme spasenja« (2 Kor 6, 2).

PODLINAK

Većernji susret

Nebo je bilo osuto zvijezdama. Vjetar je puhao, a njegov je šum šaptao pre stihove proljeća. U gradu su već gorjela električna svjetla, ali na pulovima, kojima je orolazila Branka, svjetlost se gubila u smuti sjemenjaka parka. Već cijeli sat traje to bescilno hodanje ulicama. Već cijeli sat razmišlja Branka o onome, što se dogodilo. Večeras, kada je došao Ivica, ona ga nije pravo ni pogledala. Paše ni onda, kada je rekao da putuje te večeri, nije htjela s njime govoriti. U njoj je bio netko drugi, tko se bunio protiv teke »neotesnog« mladića, koji je samo jednom, jednom riječi ustalio čvrstu ogradu njihova prijateljstva. Samo ga je jednom pogledala i pročitala je u njegovim očima pitanje: »Zašto tišću?«

U vrijeme susreta na rastanku bilo je samo običaj radi i radi mame. On je otišao, a nakon pola sata izišla je i Branka po nekom poslu. Sada se odjednom počela nametati misao o opraštanju. Možda Ivica nije tako mislio? A ako i jest, zar nije trebalo da ona prijede preko svega, da mu sređenije pruži ruku i da mu kao obično zaleži ravan put? Trebalo je. Tako je morala postupiti Branka kao uvjeren katolkinja, koja je shvatila veliku prećutice, ali se u naznama. Nekoliko riječi razjašnjenja, a tada bratski otisk ruke, navještaji su sreću ukraćenog mira, koji se velikanstvo spušta u njihove smirene duše.

U drugom članku Apostolskoga izvještavanja ispovijedamo: »Vjerujem... u Isusa Krista, Sina Njegovog jedinoga, Gospodina našega.«

Vjera nas uči, da je jedini Sin Božji, Isus Krist, naš Gospodin, onaj Spasitelj, koga je Bog ljudima obećao i poslao. Davno prije nego se Spasitelj pojavio na zemlji, proreči su proroci: »Njema vrijeme i mjesto, gdje će se roditi. Govorit će o životu, rodu, trpljenju i smrti Njegovoj. Opisali su uskršnuću i uzdašće Njegovo na nebu. Konačno su proreči: usvatati i vječno trajanje Njegovog Crkve. Sva su se ova proćerovila točno i u tamne ispunila na Isusu Kristu.

Da se prorocanstva odnese baš na Njega, dokazao je Isus time, što se često sam na njih pozivao. Isus počevšava nevjernim ljudima. »Vi istražujete Pismo, jer mislite, da imate u njima život vječni, i ona svjedoče za mene« (Jv 5, 39). Kad je žena Samaritanka u razgovoru s Isusom naglasila vjeru u dočeki Mesija, rekao je: »Znam, da čudiš Mesija, koji se zove Krist«, odgovori joj Isus: »Ja sam, koji s tobom govorim« (Jv 4, 25-6). Židovima pak u zbirci u Nazaretu reče Spasitelj: »Danas se ispunio Pismo, što ste ga upravo čuli« (Lk 4, 21). Jednako se i Apostoli pozivaju na starozavjetna prorocanstva, da njima dokažu izraskom narodu, kako je Isus došao onaj u Starom Zavjetu običajni Krist ili Mesija.

Sam Otac nebeski po Anđelu naziva Isusa Spasiteljem. Kad se Isus rodio, javi se Anđeo pastirima i reče: »Ne bojte se, jer gle, javili vam veliku radost, koja će biti svemu narodu, jer vam se danas rod, Spasitelj, koji je Krist Gospodin« (Lk 2, 10-11). Sveto Pismo naziva našega Spasitelja uvijek samo najčasnijim imenom: Isus, Krist, Sin Bžji, Gospodin. Ime Isus znači spasitelj ili otkupitelj. Prema tonu već samo ime Isus znači uzvišenu zadacu, pradi koje je Isus došao na zemlju, a ta je, da odkupi i spasi ljudski rod. Ime Krist znači Mesija-pomazanik. U starom Zavjetu su naime prorok, svećenik i kraljevske maćali uljem. To je mazaže bilo elika njihova posvećenja i znak jakosti, koji treba da pekažu u svem životu. Sveto Pismo zove i običnoga Spasitelja pomazanikom. U sudskoj raspravi, u kojoj je Isus bio osuđen na smrt, pa da Ga veliki svećenik među ostalim i to, da li je on Krist-pomazanik. »Zaklinjem te živim Bogom, da nam kažneš, jesi li ti Krist, Sin Božji« (Mt 26, 63).

I mi, zovemo Isus pomazanikom, jer

je On naš najveći prorok, svećenik i kralj. Prorok je, jer nas je ne samo poput proroka, nego i neiskazano više, učio što treba vjerovati, ušati se i činiti za spasenje, i jer nam je unaprijed kazivao buduće događaje. Svećenik je, jer je sam sebe za nas žrtvovao na križu, i svaki se dan žrtvuje na žrtveniku, i jer je On naš zagovornik i posrednik na nebu. A kralj je naš, jer je utemeljeo duhovno kraljevstvo, to jest Crkvu, kojoj je On nevidljiva glava.

Naš Spasitelj Isus Krist nije došao nazvan uljem, ali je u Njega uljem i stvarno bilo ono, što je u Starom Zavjetu znamenovito mazaže uljem u Isusu je sva punina milosti i jakosti, jer je Njegovu ljudsku narav hitno sjedinjena s božanskom. Sveto Pismo veli, da je Isus pomazan Duhom Svetim. A Isus veli sam za sebe: »Duh je Gospodnji na meni, zato me pomaza, da navještam Evanđelje siromasima, posla me da propovijedam izobitima, odaku i sljepcima vid, da oslobodim potlačene« (Lk 4, 18).

Obraćenici - redovnici

Prošlog listopada slavili su u Americi pedeset-godišnjicu svoga obraćenja, nov redovnici sv. Franje nazvani od posrebe 3. listopada 1899 došao je Luis Watson, engleski protestant (pisak »Slat«, tj. protestant, koji primaje sakrament sv. reda, u Americu i nastao je u mjestu Graymoor (Grosjhm). Sljedećeg dana nastani se u jednoj napustoj pastirskoj kolibici na bližnjem brjegu, koji naziva »Palatom gospode siromasna« Tu je prebravio prvu ženu. Kasnije je znao pripovijediti, kako je kad bi po noći molio brevljar, mogao u jednoj ruci držati kisobran, da sačuva od kiše brevljar, koji je držao u drugoj ruci.

Sljedećeg proljeća bi podignula na vrhuncu brda malena kućica s od pomirbe, gdje mu se pridružio nekoliko njegovih vjerskih sljedbenika i sestara, koji su uzeli za svoje odjelje smrti boji sv. Franje. Družba ova brojila se čitavih 10 godina, da ostaju vjerni svojoj protestantskoj vjeri, ali ipak Otac predstojnik propovijedao bi, kadgod mu se pružila zgodna i jedinstvu křićana pod sv. Oćem Papom.

Na 20. listopada, 1909, baš na 10 godišnjicu utemeljenja ove družbe, koja je imala 17 braće, sestara i dječaka, podvrgnu se svi kat. crkvenoj vlasti i budu primljeni u kat. Crkvu. Godinu dana kasnije Watson bude zaređen za svećenika od kardinala Farleya.

Ovaj novi Franjevački red broji danas 99 svećenika i 49 braće i saka. Ima 75 dječaka, što u malom, što u velikom sjemenstvu. Red ima svoju kuću i u Rimu te mu je povjerenom stari crkva sv. Onofrija na brdu Jankulu.

Prošlog tjeta osmovali su kuću i u Japanu u biskupiji Jokohama. Tu je razgranjeno) šupi djeluje šestoro braće svećenika i dva brata, svi iz Amerike. Koncem prošle godine posla su još tri brata onamo na pomoć.

DOGMA O UZNESENJU B. D. MARIJE. Svjetska štampa donosi vijest, da će sv. Otac proglašiti dogmu o uznesenju B. D. Marije dušom i tijelom u nebo na 8. prosinca 1950. prije zaključka ove Svete Godine.

Ukoliko se znade, s mjerodavne strane doduše postoje priprave da se dočeka ova dogmatika definicija, koja je već sadržana u blađanom Velike Gospe na 15. kolovozu, ali još nije točno određeno vrijeme za ovu definiciju. Prigodom Vatikanskog koncila u god. 1969-70. oko 200 biskupa je zatražilo od Sv. Stolice ove proglašenje dogme, a do godine 1940. oko 70% katoličke hierarhije nalime oko 2000 biskupa je do sada podastalo molbe sv. Stolici za sveto proglašenje ove dogmatike křićanske istine.

II. NEDJELJA PO USKRŠU

23. IV. 1950.

Sv. Miza polina ovako: Milosrdja je Gospodnjega puna zemlja. Bljescu Gospodnjim utvrđena su nebesa, njezina. Raduje se, pravednici, u Gospodinu, čestitina doljake pobalsu.

U **Psaltiru** sv. Petar (1. 2. 21—25) uči nas, kako je Isus meću s bez grijeha za nas triput. Pašnja nevinost su moć otkupljenja za druge. Truba da i mi činimo tako. To je bljesk protiv duševne bolesti i put do oslobođenja od vlasti satane. »Predragi Krište, koji ne učini grijeha, nisi se nađe prijevaz u njegovim ustima, trpuje je za nas i ostavio nam primjer, da sljedite njegove stope. Kad sa ga govaoli, nije usvrčao provokana, kad je trpuje, nije prijeto, nego se predao u ruke onomu, koji ga je sudio nepravedno. Bio svemir tijelu pomene naše grijeha na drvo, da umirimo grijesima, a živimo pravedi. Iščitajli ste se njegovom moćnom. Jer ste bili kao zalutale ovce, sada ste se obratili k pastiru i žuvuru dala svojih«.

Sv. Evandjelje (10, 11—16) govori danas o dobrom pastiru: »U ono vrijeme reče Isus farizejima: Ja sam pastir dobari. Dobri pastir polaze svoj život za svoje ovce. A najamnik, koji nije pastir, koji nema svojih ovaca, bio kad dođe za ovce, ostavlja ovce i bježi, a svak ih grabi i ratgnu. Najamnik bježi, jer je najamnik i oje mu stalo do ovaca. Ja sam dobar pastir i poznajem svoje ovce, a moje poznaju mene. Kaošto svoje poznaje Otac i ja poznajem Oca, i svoj život polažem za svoje ovce. Imam i drugih ovaca, koje nisu iz ovca ovčjaka. Ali i one treba da dovedem, i slušat će glas moj i bit će jedno stado i jedan pastir«.

Pašnja Ovec smo mi, Isus je naš pastir. On nam naš svetoj naučimo i svojom milošću, a osobito presv. euharstičkim Sakramentom, u komu svakom pojedincu dolazi, da ga uposna i osvoji za svoju ljubav. Koji je pastir ikada bolje hranio svoje stado? A on nas i čuva preko svoje organizacije sv. Crkve, u kojoj svi mi po župama imamo svoga duhovnog pastira, koji je zmiemnik Isusa Krista. On nam daje zdravu vjersku nauku, dijeli sv. sakramente, služi za nas nekome život sv. Milgu, molitve za živu i za naše mrtve i odvraća nas opomenama i savjetima od naših poroka i mana. Ljubimo zato i poštivamo svoga duhovnog pastira, svoga župnika, i slušamo ga, kad nas upućuje na krepkast život.

Uzor Obitelji: LJUBAV

(Prigodom blagdana Zaštite Sv. Josipa 26. IV.)

LJUBAV DOBROGA PASTIRA

»PUNA JE SVA ZEMLJA MILOSRDA GOSPODINJE!« Ovim riječima započne liturgija druge nedjelje po Uskrsu i zaštita promatrači naš zvezdano nebo, mrtvu prirodu ili pak čovjeka sa svoja nalica i vidne tragove, na oči mrtkove Bože ljubavi i Božjeg milosrđa. Poledajmo samo prošetnu prirodu, kako je raskošno razotkrila svoju ljepotu i svoje bogatstvo. Novo živi u njoj i sveden žarim poljebećem sunca upravo kišti i buja, iz crne zemlje i svoje vlasti žiti, koji će pružiti životnu hranu, a vinova loza pupa i baca mladiće, na kojima će sazreti grozdovi, koji će sok razvezivati ljudski srca i usred te prirode svoj razmaran čovjek, romk-djeko Božjih ruku. Svim razumom razotkraj tajne prirode, upomale njne zakone, kreli njne neobuzdane sile i snage i podvrgava ih sebi u službu. Zar svuda ovdje ne opažamo vidne znatkeve Božjeg milosrđa? i Bože ljubavi prema čovjeku?

Ali Bože ljubav prema čovjeku se ne zaustavlja na naravnim rodu, iz naravnog reda uzdiže Bog čovjeka u vrhunac svog stvaranja čovjeku čini, su Bog ukrašava svojom milošću i svojek postaje dijelo Boga i blaženik Božjega života u vječnosti.

Čovjek je međutim prezreo ovaj najvredniji dar Boži. Htio je, da se rano i protiv Boga, pobunom protiv svoga Stvoritelja uzdigne na prijestol božastva, i u tom je času nastupila najvećea tragedija. Čovjek je duboko zreo i umjesto vječnog života u sudbinama s Bogom, njegovim je bastinom postala vječna propast, vječna smrt.

Mudrim u ovom času, koji je dočvjeke izdao Boga i samoga sebe, milosrđe i ljubav Bože nisu prestali djelovati. Sin Boži je slao s noba na zemlju, i kako kaže sv. Petar u današnjoj poslanici: »Grijehe je naše sin imio na tijelu svome, da drvo, da grijesima umremo i pravdi živimo, njegovim smrmodicima izliježimo. Jer bili smo kao izgubivše ovce, a sada se obratimo pastiru i biskupu naših duša«.

Kršnom prisposobom o dobrom pastiru, koji se čita u današnjem sv. Evandjelju, Isus slikovito prikazuje nezmiernog milosrđa i nezmiernu ljubav prema čovjeku. Isus za sebe kaže, da je on Dobar Pastir, koji je dao dušu svoju za svoje ovce. Nisu ove prazne riječi ili pomenika Igusa nego živa i povijesna stvarnost. Za svoje ovce i one, koji će sljediti čija Dobroga Pastira, Isus je dao i zadnju kap svoje predragocjene krvi, žrtvom je čitli svoj život. On je umro na drva križa, da svu ovce izbavi iz raja prodajnog ruga. On je učinio još i više: U Svetostajstvu ljubavi ostavio je svu sebe, svoje tijelo i svoju Krv za hranu i piće svojim ovcima.

Nalazimo li se među ovcima, koje poznaju svoga Dobroga Pastira? Jesmo li Ga spremni sljediti, ne samo kod nas vodi krajevima punim paše i obila, nego i kada nas vodi kršnim kamenitim krajevima ili kroz suva pustinjtu?

Bože ljubavi i Bože milosrđa obuhvata svu ljudu i cijelu zemlju. U današnjem sv. Evandjelju Isus izražava svoju vječnu želju, da svi budu jedno, da bude jedno stado i jedan pastir. Malimo svemogućeg Dobrog Pastira, neka nam dade svojih milosti da bismo uvijek i u svakoj prilici mogli čuti njegov glas te poznato ali dosljedno i nepokoleblivo taj glas sljediti. Tada ćemo svojim dosljednim kršćanskim životom doprinijeti ostvarenju one velike i srećne Kristove želje:

»DA BUDU JEDNO STADO I JEDAN PASTIR!«

VISOKO PAPINSKO ODLIKOVANJE. Početkom ove godine je u ime sv. Oca apostolski delegat nadbiskup Maksimilijan Fürstenberg svećanim načinom udijelio visoko papinsko odličje komanderski red viteza sv. Silvestra admiralu R. Sadrževu W. Deckeru, zapovjedniku pomorskih snaga u Yokosuki u Japanu u znak priznanja njegovih zasluga oko obnove i slaganja japanskih naroda u području Yokosake.

Francuski plaćac Bernanos, koji je umro prošle godine, na vrlo je lijepi način opisao naravno djelovanje sv. Jh. Rodjaka na njegovu duhu. On su čudno živjelo sv. Obitelji, a u njoj i sv. Josipa, koji je, kao zaštitnik i hranitelj sv. Obitelji, bio uzorom njegovu ocu.

On plać, da ga je uvijek privlačio lik sv. Josipa, jer je on bio dvorodjac, radnik, koji je radom, napornim radom, probraživao svoju Obitelj.

Zanemao sam se, veći plać, da jednom nagovorim nekoga slikara, kad sam njemu imao dazra da naslika ovčju sliku sv. Josipa, kako radi u radionici a pomaže mu sam Isus. Vidio sam kasnije nekoliko takovih slika, ali samo sličnih, i nijedna me nije zadovoljila. Sve su one prikazivale sv. Josipa, kao da je okružen mirom, a ne brigom čovjeka, koji radi i Isus nije prikazan kao dječak, koji pomaže, nego kao dječak, koji se šlja i zabavlja po dvorodjcu. Na svim ih slikama nedostajalo je obilježje rada, nije bilo onoga ritma radi i povelje radu, koji je sam Stvorac posvetio i odredio čovjeku.

Dobro lijepe priznanje sv. Josipa.

KATOLICI I »KUMENSKI POKRET«

Bliskna kongregacija sv. Oficija iz dala je s datumom od 20. prosinca prošle godine okružnicu svim katolicima biskupima svijeta u vezi sa suradnjom katolika i tzv. »kumenskim pokretom« potlašana, koji ide za ruku sa stvaranjem jedinstva crkava. Ograničen je objavljen i odluka o, g. i ona stupa odmah na snagu. Ona je prema ranijem dekretu iz 1948. g. »Cum comparatur« daje šire mogućnosti za ovu suradnju.

Crkva je odustajek prešla s živim intencijom sve počinjati, koje su među nekolicinama učeni prema jedinstvu sv. crkava u jednu Crkvu. Ona je međutim branila svojoj vjernicima, da prisustvuju na javnim manifestacijama katolika i nekolicina, smatrajući, da to bi značilo neke vrsti priklapanje jednog kopravnosti Crkvi i ostalih protestant. Išli sklači Stoga ona nije prisustvovala na tzv. »Kongresu crkava«, koji je je održao 1948. u Amsterdamu. No sve življe kreiranje među protestantima, kao i među katolicima, potaklo je Crkvu da

koliko može ublaži ranije odredbe, koje su zabranjivale zajedničke razgovore i manifestacije s nekolicinama — protestantima.

Neve odredbe sv. Oficija načelno ne zabranjuju suradnju s protestantima »Ekumenskog pokreta«, a pod određenim uvjetima daju biskupima vlast, da sami donosivaju zajedničke sastanke i konferencije, koje se održavaju na području njihove biskupije, dok za sastanke međunarodnog karaktera, treba tražiti dozvolu Sv. Stolice. Razgovori katolika i njihova suradnja s protestantima na polju, ma koja ne rade o vjeri i moralu slobodni: su slobodni je katolicima moliti zajedno s protestantima za jedinstvo crkava. »Ne naš li neku drugu molitvu, koju se Crkva odobri? Biskupi iz cijelog svijeta pozvali su, da prate »Ekumenski pokret«, da pomažu i ljubavito katolika za jedinstvo Crkve i da svim obraćenima ih onima, koji su na putu da se obrate, pruže svoj pomoć.

Katolicizam u New Orleansu

Zamjena poštvoznost i edučevljenja sjeveroameričkih katoličkih vjernih za vlastite vjerske moderne uređene škole i bolnice neka se prosudi samo iz najnovijih izvještaja o katoličkom javnom djelovanju u New Orleansu, sjebi nadbiskupije u Suzanju.

Tu postoji slajna klinika »Rosary« i bolnica De Paul (sv. Anka Faulska). Ta bolnica se ove godine proširuje novim prostorijama, koje će zauzimati 68 soba s i krevetom, i 12 preostajala, po 4 kreveta. Svaki će kat imati svoju čekaonicu, sunčano dvorište za razgovor, kabine za liječnike, ambulantu, blagovajlišta i druge slične dvorane. Peti kat je određen samo kao mjesto odmaranja i zabave, oporavilište i krovni vrt za sunače kupelji — zatim posebna dvorana za filmsko prikazivanje i muzičkatne predobe, kao i zasebne čajkane. Na čelu uprave ovog katoličkog humanitarnog zavoda stoji č. sestara Ana Aycock. Trebovnik za ovo proširenje bolnice iznosio dolara 1.047.000. Zavod je proviđen s modernim aparatima i strojevima za ventilaciju (čišćenje zraka), rasvjetu, kukanje, grijanje prostorija, rentgenosko liječenje i t. d. Liječnika ima 23 prvostuprednih specijalista u psihijatriji. Sav bolnički rad je u rukama stručne odgojnih č. sestara milosrdica.

Ogromna svota od preko 6 milijuna dolara iz dobrotvornih doprinosa vjernih ka lega grupa (kao što je 404.537 stanovnika većinom katolika) predviđena je za gradnju novih katoličkih škola i: dogradnja i popravak starih škol-

skih zgrada; i internata za oboje spolova. To je najveći konstruktivni program u povijesti ove nadbiskupije za 1950. godinu. Otvazra se ove godine nova gimnazija »De la Salle«. Takovi zavodi srednjoškolske izobrazbe zovu se »high schools« i traju samo 4 godine sa živim sudjelovanjem u sportu i tjelesnoj vježbi. Otkupljenja je srednjoškolska izobrazba stara Gilbertova Akademija za svotu od 242.000 dolara. U tim školama poučavaju »kršćanska braća« sv. Ivana de la Salle. Građi se nova moderna visoka škola iz temelja. Otkupljeno je zemljište, gdje se podiže srednja škola za katoličke dječake crnačke rase u ulici London, a moći će primiti 600 dječaka i djevojačica. Učiteljisk. zbor sačinjavaju Oci kongregacije sv. Josipa. Na bulvaru Panchairtain diže se građevna jedinica za neka društva katoličke Akcije sa svim modernim komforom.

Zatim su u gradnji nove katoličke privatne škole pripojene stajnoj crkvi sv. Luja, župama sv. Dominika i Redemptorista zatim crkva Sv. Isusova i sv. Kruvice, a da se ne govori o novim školama u području župama u gradovima Baton Rouge i Port Allen itd.

U Convingtohu se gradi orjaški katolički internat za omladinu obojega spola i neve župske katoličke škole s modernim prostorijama i s profesorima osobljenim sastavljenim iz članove raznih kat. redova. U toku su gradnje u manjim gradovima ove nadbiskupije: visoka škola sv. Franje Saleškoga

u Houmli, sv. Franje Ksaverskoga u Metairie, sv. Marije Andeoske, Gretza i t. d. kao se to vidi u službenog tri vještaka pred. g. Henrika Bacon, vrhovnog nadzornika kat. škola u nadbiskupiji New Orleans. Te su škole prema njegovu izvaji imale u prošloj godini preko 55.000 učenika (naprima 39.000 u g. 1941.), a to je sjajan napredak ne samo u kačevno nego i u broju samih učenika i učenika katoličkih obitelji ove nadbiskupije.

Izveštica o pokretu katoličke Akcije na području uzgoja, sporta i liječenja iz drugih većih biskupija u SAD, pokazuju još veće uspjehe i rezultate, no kao obavijest iz New Orleansa je dovoljna da nas uvjeri o snazi katoličke vjere u SAD. Katolička univerza u New Orleansu ovdje nije uzeta u obzir, jer ona sastavlja svoje posebne poglavje.

Posebnu pažnju zaslužuje novogradska župske »sv. škole« sv. Rafaela u New Orleansu, koja je započela svećanim obredom na 27. prosinca 1949., a bit će dovršena u rujnu ove godine i to na n. Filzijski Polnani lože Mendez pod nadzorom župnika P. Alermana. Kad je on stigao otvrag desetke godina na Felu ove župe, unit je ječim malu učenicu: Red mi, koja je različka imadu ove škole sv. Rafaela i one, koju si prije pohadala? Ona je odgovorila: »Oče, u ovoj školi mi hval mo i ljubim Boga i Stvoritelja svoga!« Ova će nova škola imati 13 velikih školskih dvorana za obuku, u kojoj prednjači vjerski uzgoj, kapelu, knjižnicu, prostoriju za nastavne osobe, učredki kabinet, čekamnicu, dvoranu za atletiku, dvoranu za svećene priredbe i ostale slične prostorije.

MARIJA KOD ISUSOVA POGREBA U UMJETNOSTI

Djeca je veoma žalostno oplakala mrtvoga Sinka na koljenima. Tako su to prikazivali umjetnici. Bijaše petak na večer, prehodni dan velikog subota, Pash, kada je potpuni počinak. Prije zalaska sunca trebalo se požuriti, da se Isus balzamira i odnese u grobnicu. Ovo je bila za Djevicu zadnja postaja njezine duge muke. Sve ovo je savim naravno slijedila umjetnost. Mnogobrojni umjetnici su postavili u ruke Mandelini ili drugim svetlima ženama posudu mirisa.

Ivan Andeo Pisello (1385—1455) je naslikao balzamiranje na slici u muzeju svetoga Marka u Firenci. Josip Arimatejski pokriva noge, a Nikodem kod glave odvaja zadanu vrpču. Sve je ganutljivo od svladane žalosti, osobito se sveti Ivan uzbuđuje. Sve je prikazano sjajno. Pred sjajnim predjelom, pred mnogim cvijećem, pred jasnim bojami svatko slušava žalost kao da već sluhom radost Uskrsnuta.

Sjeverna škola manje obilježava sam trenutak balzamiranja. Nizozemski slikar Quinten Matyris (1466—1530) na slici u anticverskome muzeju prikazuje tužnu Djevicu u jednokom modrom plaštu kao Zalomicu pokraj duge liješine, koju su pomazali od glave do nogu. Lijevo u pozadini se nalazi grobnica usječena u pećinu i gotova, da primi Mrtvaca. Ako se odijele sagnuta lica od dna i podigne Kristovo tijelo na dva kraka, to se odmah dobiva pogrebna pratnja Preporoda.

Michelangelo Buonarroti (1475—1564) na slici u londonskoj narodnoj galeriji prikazuje, gdje dva noćasna neba u grob lešima, privržanu jednostavnim remenjem.

Teijan Vecelli (1477—1576) prikazuje, gdje učeniči nose na rukama Krista, a sve ovo rasvjetljuje slaba svjetlost baklja.

Velikantstvena pratnja do grobnice naslikao je Rafael Sanji (1483—1520) na slici u rimskome zaseoku Borghese. Ovdje su sa sva lica u pokretu oko duge i vitke lešine. Magdalene za žaleću držu Isusovu lešicu, a okreće oči prema Učitelju i ide u pratnji po tvrdo gotovoj pratnji. Lijevo se Djevica onsvjeskije, shvativši žaleću, posreduje razvinih mladih žena. Svi nastoje, da odnesu sa štovanjem oko klonulu, papirke ispušeno tijelo, koje se bijanjskom bijelom uprećuje s tkaninom i sa skludnom bojom osoba.

XIX stoljeće vli predmet pogrebne pratnje. Eugen Delacroix (1799—1863.) na slici u zbirci Bergand prikazuje sprovod pri slabome svjetlu zublja. Svi silaze niz stepenice, uklesane u sumu pečine.

Pomisa, da se miješaju oko groba anđeli i ljudi neba zemlja nalaze u umjetnosti. Nekoji umjetnici postavljaju kameni stol za pomazanje.

Bernardin Luini (1475—1520) pruža Isusa na mrtvački pokrov, koji pridržavaju dva anđela. Djevica klečeći i sklopilnih ruku gleda pratnju, gdje prolazi.

Hanibal Caracci (1560—1603) postavlja Mariju sa Sinkom u grobnu sobu prije nego se spusti debeli kamen, da učvrsti zatvor.

Nekoji umjetnici vole grobnicu na sličnome zraku.

Michelangelo Amerighi Corvaggio (1569—1603) pribiha na slici u vaticanskoj zbirci Kristovo tijelo nad otvorenim grobom. Ivan premarla po zatvoru pri klenulo tijelo, teško za nošenje. Djevica je prostodušna vremenita žena. Držanje se dviju mladih žena uprećuje: žalost je kod jedne mučaljiva, a druga je sva u pokretu.

XV stoljeće prikazuje prizor podizanja ukločeno Isusovo tijelo u grobnici, pridržavano Marijom i Ivanom. Sličnu je sliku naslikao Ivan Bellini (1428—1516) u kapeli doživljenih dvorova u Veneciji. Kristovo podizanje pridržavano obavljaju se iz grobnice, potrebne u žrtvenik. Dva zapaljena svijećnjaka rasvjetljuju ovo žalosno bđenje, dok se u pozadini mole biskup za vjernike i čovjek za pastire. Ovo je očevidno prikazivanje Okupitelja narodu, koji

»ECCLESIA CATHOLICA« zove se oduka Sv. Očelja od 28. veljače, kojim se daju smjernice u pogledu suradnje s pokretom za sjedinjenje crkava. Javno se ističe, da se u suradnja može odnositi uglavnom na moralne i socijalne probleme, koje postavlja sadašnjica, ali da se ne može raditi o bilo kakvom kompromisu (nagodi) u pogledu samih objavljenih vjerskih istina. Za javne diskusije (rasprave) potrebno je odobrenje nadležnog biskupa, u koliko se radi o priredbama lokalnog značaja.

U ostalim slučajevima odobrenje daje samo Sv. Stolica. Na zajedničkim sastancima dozvoljava se moljenje Očenaša ili sličnih molitava, koje ne diraju u dogmatske razlike.

RELIKVIJARIJ s relikvijama francuskih svetaca poklonio je katedrali u New Orleansu u Sjedinjenim Državama bogati Amerikanac. Ove relikvije kupio je na dražbi od jednog francuskog kolekcionara (kakupljača) zajedno sa istisanim relikvijarom (sprezom) štem sv. moći od kornjače. Relikvije pripadaju sv. Valentinu, Valeriju, Urbanu i drugim francuskim svetcima. U prvo vrijeme relikvije su bile određene za gradski muzej, no uprava ovoga je odlučila, da je njen prirodni hranitelj crkva.

SIKA IZ V. STOLJECA otkrivena u Rimu. Slikar Masiello, koji se naziva, na Rimskom trgu (Pora romanu) u Rmu. Ovo otkriće važno je za prvije umjetnosti stoga, što su za to vrijeme poznate gotovo isključivo zidne slike i mozaici. Slika predstavlja Majku Božju, a preko nje su u XII. stoljeću naslikali Djevicu s Isusom u ruci. Na taj način uspjela se slika sačuvati do današnjeg dana.

KATOLIČKA ŠTAMPA U SJE-
DINJENIM DRŽAVAMA AMERIKE — Katolička štampa u SAD broji 400 periodičnih časopisa. U toj 146 tjednika sa nakladom od 4.000.000 primjeraka te 240 mjesečnika sa nakladom od 10.000.000 primjeraka. Ukupna traža svih periodičnih katoličkih časopisa iznosi preko 16.000.000 primjeraka.

KATOLIČKA KARITAS — U Libanonu sećate milosrdnicu sv. Vinka Paulskog razvijaju veliku karitativnu djelatnost u korist Libanonskog pučanstva bez razlike vjere. Tako CC. SS. sv. Vinka održavaju u svojoj m. skloništa za starije preko 1.000 siromaha. U svojim školama školuju skoro besplatno 10.686 djece. Obilni je njihov rad također i u bolnicama. CC. SS. Sv. Vinka brinu se također za 1.700 izbjeglica iz Palestine, koji su se sklonili u Libanon.

KATOLICI U ENGLISKOM PARLAMENTU — Kao što je poznato u Engleskoj su se tokom veljače o. g. održali izbori za Donji Dom Parlament. Među izabranim narodnim zastupnicima ima 21 njih, koji su katolici. Od ovih njih 16 pripada laburističkoj stranci, 4 konzervativnoj, 1 je irski nacionalista.

»ŽETVA JE VELIKA« zove se religiozni film, koji prikazuje život i rad jednog pastira. Taj je film u spanjolskoj zemlji nagradom.

SVETO PISMO NA KINESKOM JEZIKU — Francevački biblijski institut u Kim objavio je prijevod velikog dijela Svetoga Pisma Staroga zavjeta na kineskom jeziku. Rad na prijevodu Svetoga Pisma na kineski jezik se i dalje nastavlja, pak će b ti prevedeno na ovaj jezik cijelo Sveto Pismo Staroga i Novoga Zavjeta.

Je On otkupio, a on pred njegovim mrtvim tijelom i pred njegovim sklopilima očima plače i obožava svoga Učitelja.

Pređaja veli, da se Marija po svršetku Kristova sprovoda sklonila kod svetoga Ivana, kojega joj Isus bijaše oporukom ostavio. Mladi umjetnik, a osobito Ivan Pavao Hippolit Flandrini (1809—1864), su izrazili ovaj boravak Marijin kod Ivana u žalosti mučaljivih lica. Marija sprovodi kod Apostola tužno subotu, lišena na zemlji ljubljenoj bića. I u očekivanju neba proživljuje slavu radost Uskrsnuta.

KARDINAL LIENART O ŠTRAJKOVIMA U FRANCUSKOJ. Brojni štrajkovi, u kojima već mjesecima francuski radnici traže povisicu svojih plaća, potaknuta su nedavno kardinala Lienarta, nadbiskupa iz Lillea, da izjavi da »ova borba radnika u štrajku, koji nastoje da dostignu povisicu najnižih plaća na barem nive (stupanj) životnog minimuma (najmanjih životnih potreba), ne mogu biti jednadžbene s drugim takvim niti podvrgnute kao takve razabanaju u mogućnostima. Pravda prirodno traži, da one budu zadovoljene. Sistem, koji ne bi mogao osigurati minimum egzistencije (ono najmanje potrebno za život) za najpošteniji rad, osudio bi samog sebe na propast.«

ORIGINALNE ORGULJE. Za razrušenu katedralu u Rimlinu u srednjoj Italiji, koja je tokom rata teško stradala, spremne su, čim se ona popravi, originalne orgulje. Ove orgulje načelnii su prije 5 godina u jednom zarobljeničkom logoru njemački vojnici. U nestalici materijala oni su uspjeli izraditi orgulje od 402 eļevci od običnih odbočaka u Ura-kulija i benzinskih karbi. Iako od ovakvog nepreciznog materijala, ove orgulje proizvode lijep i skladan zvuk.

IRAKOV. Kardinal Adam Sapieha, nadbiskup Krakova, predsjedao je u prošlom prosincu velikoj svečanosti, da se proslavi 350 godišnja uspomena prvog prijevoda Biblije na poljski jezik. Taj je prijevod u velikim naporom izveo Jakob Wujek.

PATER LOMBARDI, koji slovi kao jedan od najvećih talijanskih propovjednika sadašnjice, govori na njemačkom jeziku u Ruskoj oblasti. U 30 gradova održava 50 predavanja.

ODLIKOVANJE MISIONARA. LIJECNIKA. Nedavno je sv. Otač podijelio misionaru Paolu Chionu visoku odlikovanje sv. Grgrua Velikog za njegov rad u svojstvu liječnika u bolnici u Nyerulu, u Britanskoj zapadnoj Africi. Ovaj liječnik brine se sam za bolnicu od 80 kreveta, pomaže nekolicinu udaljenih misijskih ambulanta. Svoje godine on operira oko 650 pacijenata.

NOVI FILM se izrađuje, koji ima za predmet sudbinu jedne obitelji, koja u prošlosti Maria Zell (Austrija) nalazi svoj duševni mir. Sudjeluje i glasoviti bečki dječjački pjevački zbor.

IZ IRSEKE ići će 40 hodočasnika u Rim. Najveće od ovih hodočasnika u 12.000 hodočasnika najavljeno je u Rimu za 25. travnja.

EGIPATSKA JE VLADA posebnim dekretom opozvala različne naredbe, kojima je bila nanosena šteta slobodi podučavanja vjeronauka u privatnim školama.

MEĐUNARODNA OBRITNIČKA IZLOŽBA bit će priredena i u Rimu, na kojoj će moći izlagati svi samostalni obrtnici.

200-GODIŠNICA USTOPEVAE KATOLIČKE HIJERARHIJE proslavit će engleski katolici ove godine. 1850. g. došao je iz Rima kardinal Wiseman i ustoličio se u crkvi sv. Josipa u Westminsteru.

AUSTRIJSKI BISKUPI tražili su u jednom memorandumu vladi novo bračno zakonodavstvo, po kojem bi bila ukonota obveza civilnog vjenčanja.

U BRISELU je 2. travnja zaredeno 40 svećenika, koji će ići u misije. Redovnici i misijevci svetlovnih svećenika, koji se poslije redanja stavljaju na raspolaganje za rad u misijama. To je društvo osnovano 1926., a danas broji 37 svećenika.

MISIJSKI KONGRESI i misijski izložbu priredit će Katolički zavod u Parizu i to u mjesecu srpnju.

APOSTOLSKI NITCI U PARIZU, nadbiskup Boncalli, borovao je koncem otkulje u Alžiru u Sjevernoj Africi, gdje je prisustvovao stogodišnjici posvete Alžira Presvetom Srcu Isusovu.

NA ARGENTINSKO-CILENSKOJ GRANICI postavljen je i posvećen na visini od preko 4000 m kip Isusa Krista s natpisom »Christus Anni Sacre (Krist Svete Godine) u spomen dobrih odnosa između obje zemlje.

KARDINAL GROF FREYSING, biskup berlinski, u pastirskom pismu poziva na žrtvu da bi se omogućilo podučavanje djece u vjeronauku u istok-nom zoni biskupije. 63.000 djece uđi vjeronauk isključivo po nalogu i na teret Crkve.

KATEĐRALA IZ MINDENA (Njemačka) iz XI stoljeća, koja je u mjesecu marta 1946. dijelom srušena od bombardiranja, sada je obnovljena i bit će otvorena kultu.

PREDAVANJE O SV. GODINI održao je u ožujku u jednoj od najvećih dvorana Kopenhagena (Danska) benediktinac o. Th. Shur. Značajno je, da se je među prisutnima nalazio i predstavnik profesor teologije iz Kopenhagena Skuffgaard.

U FRANCUSKOJ ZAPADNOJ AFRICI osnovne škole, koje vode katolički misionari, pohađa 26.948 učenika. Po red ovih oko 12.000 djece polazi predavanja iz vjeronauka. Broj djece, koja polaze u osnovne škole iznosi 96.875. Misionari nastoje, da lijepi broj »poškoćanaca« protere na srednjoškole, kojima je za sada u misijskim školama svega 875.

25.000 OSOBA dočekalo je kip Fatimske Gospe samo u jednom mjestu Indije. To svjedoči o dubokom štovanju Gospe Fatimske među indijanskim katolicima.

KATOLIČKO SVEUČILIŠTE U HONG-KONGU, koje voće iraki od Isusovci, moralo je ove godine podvstručiti svoje napore zbog velikog broja učenika, koji su zatražili upisa. Sveučilište radi sada i poslije podne. No još uvijek oko 1500 molbi stoji nezvišeno. U svemu sveučilište pohađa 1000 studenata i studentica.

ZRAČNA LINIJA između Rima i New-Yorka stavlja se u promet ovog proljeća u vezi s pojačanim prometom zbog Svete Godine.

SAVEZ UMJETNIKA u Bolonji podržavaju umjetnike za izrađivanje umjetničkih djela sa svrhom, da ih onda prikaže u posebno organiziranim priredbama.

INDIJSKI SU NARODNI POSLANICI počeli svoje zasjedanje s dvije minute šutnje. Nakon zazzivanja imena Božjeg položili su prisegu.

KUPULA KATEĐRALA WESTMINSTERKE (london) restaurirana se, jer je uslijed potresa od bombardiranja sa vjedijske rata stradala.

NA ZAKLJUČNI DAN NARODNOG NIJEMAČKOG KONGRESA (Katholikentag) u Bochumu u Westfaliji držao je pontifikalnu Misu apostolski vizitator u Njemačkoj biskup Alojzije Muecke Fergo, koji je pred prisutnom masom od preko 300.000 vjernika održao pobožan i ganutljiv govor u prošlom rujnu. Biskupova je riječ ostavila u dušama dubok dojam.

DR. IVAN C. H. WU dao je ostavku na svome dosadašnjem položaju kao poslanik kineske vlade u Sv. Stolice već prošle godine i sada je namjeren biti profesor kineske filozofije na Havajskom sveučilištu u Honoluluu, premda je on geriljiv katolički obratnik.

BUENOS AIRES. Ministarstvo poljoprivrede u Argentini svečano je postavilo na počasno mjesto radit poštovanja sliku Majke Božje Pomoćnice Kršćana, zaštitnice seljačkog svijeta u onoj republici. To je ona umjetnička slika na platnu, koju je dao naslikati i poslati salesijanskim misionarima u Patagoniju sv. Ivan Bosco. Slika je na sjajnom tronu postavljena u glavnoj radnoj dvorani spomenuto ministarstva.

MEĐU KATOLIČKIM CRNCIMA u Vašingtonu (SAD) nastao je velik pokret oko širenja pobožnosti sv. Krunice. Pet crnački katoličkih župa u tom velogradu stvorilo je »blok sv. Krunice« za širenje ove pobožnosti u svrhu, da se u svakoj crnačkoj katoličkoj obitelji dnevno molj sv. ružarije.

NEW-YORK. Veliko vijeće Kolumbovih vitezoza u državi New York odučilo je, da pošalje kao hodočasnika, da posjeti grob sv. Petra i ujedno oratorij sv. Petra, kulturno sjedište ove organizacije u Rimu. Oni su otputovali u Rim na 14. travnja velikim parobrodom »Queen-Mary«.